

Hồi thứ chín mươi hai

Lục Minh Vũ Đánh Chết Triệu Đại Cường

Thông thầy Thiên Phong kiếm khách Trình Huyền Đạo, Nhất Đơn đại sư và mọi người đều lộ vẻ lo âu.

Chàng lại ngó tới Quỷ Yếm Thần Tăng Tăng Lão Tam, con người đáng chán nổi tiếng ở thế gian, thấy lão nóng ruột xoa xoa hai bàn tay vào nhau. Hiển nhiên lão cũng không nghĩ ra cách nào toàn thiện.

Λ Liệt thở dài:

- Hứa Thái Bình! Thủ đoạn của người để lại mối hoạ ghê gớm, tưởng người cũng đã nghĩ đến.

Hứa Thái Bình đáp:

- Lời thiếu hiệp ra ngoài vấn đề.

Λ Liệt nói:

- Người bức bách ta buông tha một tên hồn thể ma vương để chờ hấn khôi phục sức lực rồi lại làm điều tàn ác, còn ta biến thành người có tâm nhưng bất lực, người có biết không?

Hứa Thái Bình đáp:

- Tại hạ không nghĩ tới chuyện đó.

Hấn dừng lại một chút rồi tiếp:

- Vả lại thiếu hiệp nói vậy là thừa, vì dù thiếu hiệp không thắng được Phong lão đại thì ít ra cũng còn sức liều mạng. Lần sau hại vị sẽ quyết chiến một cách công bằng.

Λ Liệt nói:

- Công lực của hấn thâm hậu hơn ta nhiều lắm. Lần sau quyết hấn không trúng kế nữa, nên ta vĩnh viễn không có cơ hội nào để thắng hấn.

Lục Minh Vũ cười khành khách nói:

- Tra Tư Liệt! Người đừng nói chuyện đàn bà được không?

Cao Thanh Vân tức giận quát lên:

- Lục Minh Vũ, người hãy cùng bản nhân quyết một trận tử chiến. Nếu người thắng được thanh đao trong tay bản nhân thì tha hồ mà ty toe nhúng miệng vào. Bằng người không dám ra tay quyết chiến thì ngậm cái miệng thối tha lại.

Lục Minh Vũ cũng tức giận hỏi:

- Cao Thanh Vân! Người là cái thá gì mà giở giọng ngang tàn.

Cao Thanh Vân tiến lại hai bước vung đao lên với Lục Minh Vũ nói:

-Ồ, có là cái thá gì như người dâu, ta là người mà? Nào, lại đây, chúng ta tỷ đấu một phen đã.

Nên biết Cao Thanh Vân là người cơ cảnh khác thường. Y biết A Liệt là người ngẩn ngừ không quyết đoán, nhất lại đối với cục diện bữa nay, nếu cho giản dị thì giản dị thật: Chỉ cần một bên tha Phong Càn, một bên tha Lưu Dương Tinh là xong. Còn chuyện gì rồi sẽ tính sau. Nhưng thực ra làm như vậy càng tổn thương căn não.

Do đó, Cao Thanh Vân tin rằng A Liệt rất đổi phân vân, cần phải có thì giờ để ngẫm nghĩ. Y liền tỏ ra kiêu hãnh kiệt ngạo, bứt bách Lục Minh Vũ phải ứng chiến.

Cao Thanh Vân cố ý làm như vậy là để tranh thủ thời gian cho A Liệt suy nghĩ. Mặt khác dịp này khiến y phấn khởi tinh thần, nếu hạ sát ngay được Lục Minh Vũ cũng là chuyện khoan khoái.

Lục Minh Vũ là con người thâm hiểm gian trá nhưng lúc này cũng không chần chờ được, đành phải ra tay. Hắn cũng thầm tính nếu giết chết được Cao Thanh Vân là trút được một nửa gánh nặng.

Hắn liền gật đầu đáp:

- Hay lắm! Bản nhân nguyện ý đem tánh mạng của mình để đánh cuộc với người, nhưng người phải bảo mọi người trước đừng ai dúng tay vào.

Cao Thanh Vân đồng dạ tuyên bố với những tay cao thủ các phái:

- Nếu chúng vị anh hùng không có ý phản đối ý kiến của Lục Minh Vũ thì trận quyết đấu sinh tử kia có thể khai diễn ngay được.

Đột nhiên có người lớn tiếng:

- Cao đại hiệp hãy khoan. Tại hạ có điều thỉnh cầu ...

Cao Thanh Vân cùng quần hùng nhìn lại xem câu nói phát ra đó của ai thì ra đó chính là một người khắt cái đứng tuổi, thân hình cao mà gầy, tay mặt cầm cây thiết bồng, tay trái cầm thanh đoản câu dài chừng hơn thước. Sau lưng đeo hồ lô màu đỏ.

Cách phục sức của hắn khiến mọi người vừa trông thấy đã biết là Huỳnh Tam Độc, một trong tứ đại cao thủ ở Cái Bang, vì trên lưng hắn đeo ba chiếc hồ lô là ba thứ độc vật.

Cao Thanh Vân đổi giọng khách sáo hỏi:

- Huỳnh trưởng lão có điều chi dạy bảo?

Huỳnh Tam Độc đáp:

- Tại hạ vừa mới nghe Bang chúa tộ bang là Lục Minh Vũ khoa trương muốn một tay giết mấy người trong tộ bang, nên tại hạ phải đứng ra nói mấy lời ...

Lục Minh Vũ đáp:

- Tưởng nên nói ít đi cho đỡ mệt. Nhất là bản nhân không muốn đấu võ mồm.

Huỳnh Tam Độc không lý gì đến Lục Minh Vũ, quay ra nói với Cao Thanh Vân:

- Lục Minh Vũ là người tặc bang nhưng đắc tội với thiên hạ, tội ác như non. Đệ tử tặc bang từ trên xuống dưới đều cảm thấy như chính mình làm nên tội, không thể đổ trách nhiệm cho ai được. Vì vậy tại hạ lớn mật làm lỡ cuộc đấu của Cao đại hiệp. Xin nhường cho tại hạ giết tên ác đồ này đã?

Lục Minh Vũ cười khẩy đáp:

- Người không đáng đâu!

Cao Thanh Vân xoay chuyển ý nghĩa trong đầu óc. Thời gian chớp nhoáng này y đã tính ra, Huỳnh Tam Độc tuy nổi danh võ lâm từ lâu và có tuyệt kỹ sử dụng độc dược, nhưng hẳn tỷ đấu với Lục Minh Vũ y rằng không thắng nổi. Nếu để hắn xuất trận chỉ cho âm phủ thêm một cái oan hồn chứ chẳng ích gì. Có điều ở trước mặt quần hùng thiên hạ cùng những cao thủ các phái, Cao Thanh Vân không tiện khuyên can y, vì y cũng là người có danh vọng trên giang hồ.

Cao Thanh Vân trầm ngâm một chút rồi nói:

- Huỳnh trưởng lão sẵn lòng khẳng khái, có lý đâu tại hạ không hiểu nhưng hiện giờ Lục Minh Vũ gây nên nhiều vụ công án liên quan đến các gia phái võ lâm chứ không việc riêng của quý bang, vì thế ...

Huỳnh Tam Độc kiên quyết ngăn lời:

- Cao đại hiệp nhường cho tại hạ động thủ trước. Nếu tại hạ không hạ được hắn sẽ phiền tới đại giá.

Cao Thanh Vân thấy hắn nói vậy không tiện khuyên can nữa liền đáp:

- Vậy xin mời Huỳnh trưởng lão.

Huỳnh Tam Độc nhảy vào trường đấu như con chim khổng lồ. Kinh công của hắn cũng đủ khiến cho quần hùng thán phục thực tài, chứ chẳng phải nhân vật chỉ có hư danh.

Lúc này phe Cái Bang có những cao thủ lục tục xuất hiện, tỷ như Ma Trượng Vưu Nhất Sơn, Hám Sơn Trượng Triệu Đại Cương đều vây lại theo dõi cuộc chiến.

Lục Minh Vũ cười khanh khách hỏi:

- Sao hai vị Vưu, Triệu không vào cả đi?

Vưu Nhất Sơn và Triệu Đại Cương đều không lên tiếng. Huỳnh Tam Độc nói:

- Lục Minh Vũ ! Bữa nay chúng ta phải động binh đao thật là điều đáng tiếc.

Lục Minh Vũ gạt đi:

- Đừng rườm lời vô ích .

Tuy miệng hắn ra chiều khinh địch nhưng trong lòng cũng không khỏi lo âu. Cặp mắt điều hâu của hắn ngó đối phương không dám lơ là.

Huỳnh Tam Độc nói:

- Ta muốn hỏi người một câu: Bản Bang tuy do bọn khát cái tổ chức nhưng người đã làm Bang chúa rồi nhất thiết thoát khỏi phạm vi khát cái, có dư quyền thế và tiền của. Nhất là người được bạn hữu giang hồ kính trọng. Con người đã đến thế mà còn tham vọng gì nữa? Tại sao người tổ chức ra Cực Lạc giáo để làm những việc tàn độc vô liên sĩ?

Lục Minh Vũ hững hờ đáp:

- Một chức Bang chúa Cái Bang nhỏ mọn đối với ta đã ăn thua gì? Ta làm Bang chúa lâu năm chán quá rồi chẳng còn lạc thú gì nữa, chỉ có các người mới cho là quý báu.

Huỳnh Tam Độc không nổi giận lại cười nói:

- Lục Minh Vũ! Dù người đối với ngôi Bang chúa cao cả của bản Bang vẫn coi là thường, nhưng người nên nhớ mười mấy năm nay nhưng người nên nhớ nhờ chúng ta triệt để mới lên được địa vị đó. Chúng ta đã phí rất nhiều tâm huyết lại trải qua bao nhiêu thử thách gian nan mới thành sự nghiệp, có đúng thế không?

Lục Minh Vũ nói:

- Mục đích ngày ấy chỉ mong làm được Bang chúa nên ta mới chịu hao phí tâm lực.

Huỳnh Tam Độc hỏi:

- Người phớt bỏ bản Bang, chẳng lẽ không luyện tiếc những bước gian nan ngày trước một chút nào ư?

Lục Minh Vũ ngạo nghễ đáp:

- Chẳng có gì đáng luyện tiếc!

Huỳnh Tam Độc nhún vai:

- Nếu thế thì chẳng còn chi mà nói nữa. Có điều ta muốn nhắc người một câu là kết quả kinh người bữa nay ta đã đoán trước được mấy phần, người có tin như vậy không?

Lục Minh Vũ đáp:

- Chắc người muốn đưa ra luận điệu kinh người để đề cao danh vọng cho người. Giả tỷ Cái Bang gặp cơ hội tuyển cử Bang chúa, người hy vọng sẽ thừa kế đại vị, có đúng thế không?

Huỳnh Tam Độc hỏi:

- Nếu đi đến được tác dụng này ta quyết không phản đối, nhưng sự thực ta không nghĩ tới điểm đó. Người nên biết ngày trước mở hội nghị trưởng lão, tại sao ta phản đối về việc người ra ứng tuyển?

Lục Minh Vũ lấy làm hứng thú đáp:

- Người thử nói nghe cũng chẳng hề chi.

Huỳnh Tam Độc đảo mắt nhìn những cao thủ danh giá khắp một lượt rồi chấp tay về phía quần hào nói:

- Xin lỗi liệt vị Bọn tại hạ bàn tới chuyện tư làm mất nhiều thì giờ. Mong rằng các vị tiên bối cùng bằng hữu lượng thứ cho.

Nhất Đơn đại sư nói ngay:

- Không hề chi! Xin Huỳnh trưởng lão cứ nói.

Huỳnh Tam Độc gật đầu:

- Bang chúa tề bang là do hội nghị trưởng lão chọn lựa. Hội nghị này cũng có quyền giải chức Bang chúa. Nhưng đã trải qua bao đời chỉ có bữa nay bất hạnh mới phải dùng tới quyền lực đó ...

Hắn buông tiếng thở dài, tiếp tục vừa nói với mọi người cũng là nói với Lục Minh Vũ:

- Phàm người nào có đủ tư cách ứng tuyển làm Bang chúa thì theo quy định khi được thông tri, không được tham dự hội nghị. Nhất thiết những điều đã nói các trưởng lão phải tuyên thệ không được tiết lộ. Vì vậy Lục Minh Vũ đến ngày nay mới biết tại hạ là người phản đối hắn.

Lục Minh Vũ nói:

- Hay lắm! Nữa đi.

Huỳnh Tam Độc tiếp:

- Hội nghị trưởng lão nên giữ bí mật vì nếu người biết ta đã từng là người phản đối thì ngày sau trong mọi công việc của bản bang người sẽ đem lòng đố kỵ, có thể đến chỗ đem tư tâm coi là việc công. Sự thực đã chứng minh: Sau khi người được lên làm Bang chúa, mấy năm đầu ta là người đắc lực nhất cho người. Kế đó trong Bang có việc ta phải bên ngoài, hàng ngày không được tiếp cận với người, lại không rảnh để tu luyện võ công. Đó là điều hiện nay người dám khoa trương là một mình đấu với cả bọn ta ...

Hắn ngưng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nhưng những lý do đó không cần nói tới. Lần này ta phản đối người vì lý do người có hành động huỷ diệt mà lại là những hành động phi thường ...

Lục Minh Vũ ngắt lời:

- Nói bậy! Người căn cứ vào đâu mà nói thế?

Huỳnh Tam Độc đáp:

- Vì không có chứng cứ đích xác nên trong hội nghị, lý do ta đưa ra phản đối người chỉ nói người còn ít tuổi, không nên để lãnh trọng trách này.

Y đảo mắt nhìn quanh rồi tiếp:

- Ngày ấy chúng ta đều mới ngoài hai mươi tuổi, nhưng đã lưu lạc giang hồ từ năm lên tám, lên chín, lịch duyệt sâu xa. Ngoài hai chục tuổi là hiểu đời khá nhiều rồi. Lý do của ta đưa ra không được mọi người ủng hộ, nên người thuận lợi được làm Bang chúa.

Trình Huyền Đạo cảm khái nói:

- Đúng thế! Nhiều khi có điều muốn nói mà khó thốt nên lời. Huỳnh trưởng lão đưa ra chứng cứ yếu ớt không thể chứng minh được Lục Minh Vũ có lòng dạ khác người, dĩ nhiên không được kể khác công nhận.

Huỳnh Tam Độc lại tiếp:

- Hồi bọn tại hạ còn nhỏ tuổi thường xuyên luyện công và chơi đùa với nhau. Tại hạ đã phát giác hẳn có chứng kỳ lạ là thích phá huỷ những cái đã phải tốn công khó nhọc mới gây dựng được. Nhiều lần hẳn lợi dụng phương pháp xảo diệu chế thành những căn nhà xinh đẹp ở trên bãi cát bờ biển. Khi hẳn kiến tạo thì chuyên chú làm rất công phu, ai cũng khen đẹp. Nhưng khi đã làm xong hẳn lại vung cước đá tung đi và nổi lên tràng cười khoan khoái, chẳng tỏ ý tiếc rẻ chút nào.

Hẳn nói tới đây bao nhiêu người xung quanh đều cảm thấy có lý.

Huỳnh Tam Độc nói thêm:

- Có khi hẳn thích chơi hoa, chim nhỏ hoặc bướm bướm, rồi trong phút chốc lại tàn huỷ một cách không thương tiếc, mặt lộ rõ vẻ thoả mãn ...

Lục Minh Vũ không nhẫn nại được nữa, hỏi:

- Những cái đó chứng minh điều chi? Ta không có lòng dạ yếu ớt như đàn bà con gái.

Huỳnh Tam Độc đáp:

- Vụ này không liên quan gì đến lòng dạ cứng cỏi hay mềm yếu. Bảo tồn những cái hay cái đẹp, những vật có giá trị là đức tính cao quý của con người. Người đã thiếu đức tính này thì còn làm chúa tể một bang thế nào được?

Cao Thanh Vân xen vào:

- Thế hẳn lập ra Cực Lạc giáo chà đạp đàn bà con gái, đầu độc cao thủ các phái cũng là hành vi do tính lạnh nhạt tàn độc mà ra.

Huỳnh Tam Độc đáp:

- Đúng thế! Tại hạ thường lui lại giang hồ đã thấy qua những hạng người này. Lại có người lấy việc hành hạ ô nhục kẻ khác làm thích thú.

Hẳn từ từ đảo mắt nhìn quần hùng rồi đáp:

- Tại hạ phải mất công nói hồi lâu về chuyện vô vị này là có ý mong các vị đồng đạo võ lâm nguyên lượng cho tộ bang. Lục Minh Vũ bản tính tàn ác đến độ khiến người ta khó mà đề phòng cho xiết được.

Người ngoài không tiện phát biểu ý kiến. Chỉ có Cao Thanh Vân xen vào:

- Nghe lời Huỳnh trưởng lão thì không cần hỏi cũng biết Lục Minh Vũ khi nào chán Cực Lạc giáo là lại phá huỷ không thương tiếc, có đúng thế không?

Huỳnh Tam Độc đáp:

- Cái đó đã hẳn. Đến làm Bang chúa hẳn còn phát ngân thì cái tà giáo lén lút này hẳn thích thú cũng chẳng được lâu.

A Liệt xen vào:

- Không phải đâu, Huỳnh trưởng lão lầm rồi. Giả tỷ hẳn còn tiếp tục phải giấu diếm úp mở thì hẳn chưa chán...

Cao Thanh Vân chận lời:

- Hiện giờ vụ này đã biến thành công khai. Bất luận thế nào thì người trong tổ chức đó cũng phải chịu báo ứng, có điều sớm muộn mà thôi.

Nhất Đơn đại sư niệm Phật hiệu vang dội toàn trường và lên giọng an tường:

- Người xưa thường nói "Kẻ đồ tể buông đao là thành Phật", để khuyến khích kẻ lầm đường biết hối lỗi quay về điều thiện sẽ được siêu độ qua biển khổ ...

Câu này như mõ sớm chuông chiều khiến người người giác ngộ, dư âm còn văng vẳng bên tai.

Lục Minh Vũ ngửa mặt lên trời cười nhạt hỏi:

- Lão hoà thượng đừng thuyết pháp nữa. Nên biết chúng sinh chìm đắm vào biển đục thì chẳng có thuyền bè nào vượt qua. Này, Huỳnh Tam Độc! Người có muốn động thủ với ta không?

Một bóng người nhảy vào trong trường đấu nói:

- Triệu Đại Cương này hãy lãnh giáo trước mấy chiêu.

Thái độ của hẳn rất cấp bách và nóng nảy khiến người ta cảm thấy rõ ý chí chiến đấu kiên cường, không ai ngăn trở được.

Huỳnh Tam Độc chau mày lùi lại mấy bước.

Lục Minh Vũ nói:

- Các người xông cả vào đi để ta khỏi mất nhiều thì giờ.

Triệu Đại Cương giờ cương trượng lên. râu tóc dựng ngược, lão lớn tiếng quát:

- Quân phản nghịch, tiếp chiêu đi!

Đồng thời quét cây trượng đánh "vèo" một tiếng.

Triệu Đại Cương thân hình cao lớn, sức khỏe hơn người. Vì hẳn uy mãnh phi thường nên người võ lâm tặng cho ngoại hiệu Hám Đơn Trượng.

Triệu Đại Cương ra tay đang cơn tức giận nên khí thế lại càng mãnh liệt.

Chiêu trượng của lão tuy không có nhiều biến hoá nhưng luồng lực đạo ghê gớm cũng khiến cho địch nhân phải hồi hộp.

Lục Minh Vũ huy động trường kiếm. Kiếm khí ngưng tụ nhỏ như sợi tơ. Chỉ trong chớp mắt trượng phong và chiêu thế của Triệu Đại Cương lộ ra một đường sơ hở, hẳn di chuyển theo kiếm.

Chiêu kiếm này của Lục Minh Vũ cực kỳ tinh diệu khiến cho ai ai cũng khinh hãi và bội phục.

Bỗng thấy mắt Lục Minh Vũ chiếu ra những tia kỳ quang nhìn Triệu Đại Cương chăm chặp.

Triệu Đại Cương găm lên một tiếng lại vung trượng tiến đánh.

Chiêu trượng này của Triệu Đại Cương cũng mãnh liệt như chiêu trước, nhưng lúc bị Lục Minh Vũ vung kiếm lên gạt, thì uy lực liền bị giảm đi rất nhiều.

Lục Minh Vũ ra chiêu né tránh đỡ gạt, chờ đá trượng đi khỏi rồi liền vung kiếm xông vào phản kích veo veo luôn ba chiêu, đẩy lùi Triệu Đại Cương.

Tình trạng này thật giống cuộc quyết đấu của hai tay đối thủ khác.

Triệu Đại Cương lộ vẻ giận dữ, không được trì trọng như lúc mới bắt đầu.

Đột nhiên lão phản ứng một trượng rất kỳ diệu, suýt nữa đánh trúng Lục Minh Vũ.

Cao Thanh Vân lớn tiếng:

- Lục Minh Vũ! Nếu người không thi triển cổ thuật thì tất bị thương về cây trượng này...

Y biết mình nói câu này là cảnh giác đối phương, thì khi hắn đối phó với mình, hắn sẽ thi triển cận thận hơn, chỉ có hại chứ chẳng lợi gì. Đồng thời nó cũng chẳng giúp ích cho Triệu Đại Cương chút nào, vì lúc này lão chẳng thể phân tâm để nghe và suy nghĩ những lời của y. Vì y nhìn không được mới hô lên như vậy. Quả nhiên Triệu Đại Cương thản nhiên như không nghe thấy gì. Nhất là Lục Minh Vũ tấn công hắn hết chiêu này đến chiêu khác. Chỉ trong nháy mắt Triệu Đại Cương đã bị hãm trong bức màn kiếm quang.

Huỳnh Tam Độc thấy Lục Minh Vũ và Triệu Đại Cương đã rời xa ra sáu bảy thước, muốn dậm liềm ra cứu viện Triệu Đại Cương. Lão đang xoay chuyển ý nghĩ thì đột nhiên thấy kiếm quang như cầu vòng vọt tới trước mặt.

Nguyên Lục Minh Vũ đột nhiên tranh tiên ra tay trước.

Huỳnh Tam Độc vung cây thiết trượng, phong toả kiếm thế. Tay mặt phóng đoản câu ra.

Nhưng chiêu này mới phóng nửa vời phải thu về ngay vì thấy Triệu Đại Cương quét ngang cây trượng và thế trượng của Đại Cương lại quét trúng về phía đoản câu.

Lục Minh Vũ cười lạt mấy tiếng vẫn tiến nhanh như gió. Kiếm quang chụp lấy cả hai người bên đối phương. Có điều Huỳnh Tam Độc tình trạng còn mạnh hơn Triệu Đại Cương nhiều.

Vưu Nhất Đơn nhảy xuống giữa trường quát lên:

- Dừng tay! Dừng tay!

Nhưng Lục Minh Vũ không lý gì đến lão. Huỳnh Tam Độc không dám lùi lại còn Triệu Đại Cương tựa hồ không nghe tiếng.

Ba bóng người nhô lên hụp xuống, khoảnh khắc đã chiết giải hơn chục chiêu.

Đột nhiên Triệu Đại Cương rú lên một tiếng, nhảy lùi ra ngoài vòng chiến. Mọi người đều trông rõ bụng dưới lão bị Lục Minh Vũ đá trúng một cước.

Triệu Đại Cương bị hất ra ngoài vòng chiến, Huỳnh Tam Độc cũng nhảy ra.

Ma Trương Vụ Nhất Sơn vọt tới nắm lấy Triệu Đại Cương tiện tay nhét luôn vào miệng hắn một viên thuốc.

Lục Minh Vũ lạnh lùng nói:

- Đại sư đừng phí thuốc vô ích! Tại hạ đã hấn một cước làm tan nát phủ tạng rồi, thân tiên cũng không cứu sống được nữa.

Hắn chưa dứt lời thì Triệu Đại Cương miệng hộc máu tươi, hai mắt nhắm lại.

Λ Liệt xen vào:

- Triệu trưởng lão không còn cách nào cứu chữa được nữa rồi.

Vụ Nhất Sơn vẫn ôm giữ Triệu Đại Cương. Lão cũng nhắm mắt lại tựa hồ lấy tình hữu nghị nhiệt thành giúp Triệu Đại Cương chống lại tử thần.

Huỳnh Tam Độc lạnh lùng nói:

- Tên bạn đồ vạn ác kia! Bữa nay ngươi không chết thì ta chết. Coi trượng đây ...

Hắn vừa quát vừa phóng trượng quét tới. Lục Minh Vũ vung kiếm đỡ gạt. Trương kiếm đụng nhau, trường kiếm của Lục Minh Vũ chỉ bị chấn động một chút nhưng hoá giải được luồng cực đạo của cây trượng.

Lúc này hai thứ binh khí dính vào nhau. Cả hai bên cùng đẩy nội lực ra tỷ đấu làm hơn thua.

Huỳnh Tam Độc tay cầm cây trượng, trượng dài hơn kiếm, tình trạng thua kém, chỉ trong chớp mắt cây trượng trong tay hắn đã xiêu đi.

Những ai cũng hiểu trong lúc hai cao thủ tỷ đấu nội lực, nếu một bên bị người âm toán, phân tán tư tưởng là bị thương vong ngay tức khắc.

Huỳnh Tam Độc có ba giống vật đeo bên mình. Giả tỷ lúc này mà phóng ra được thì thật bất lợi cho Lục Minh Vũ. Dù hắn có né tránh kịp cũng bị uy hiếp rất dữ.

Hiện giờ mọi người mong chờ Huỳnh Tam Độc thi triển tuyệt nghệ vì ai cũng cho rằng ba thứ trùng tuyệt độc nổi danh thiên hạ dĩ nhiên uy lực kinh người.

Bỗng thấy Huỳnh Tam Độc vận tu vi toàn lực ra cây cương trượng và không có dấu hiệu gì tỏ ra muốn lấy độc vật. Mọi người không hiểu tại sao?

Đang lúc giằng co, bỗng nghe Triệu Đại Cương lại hộc máu. Tiếp theo, Vụ Nhất Sơn đem thi thể y đặt xuống bên tường. Lão ngửa mặt lên trời cười nhạt và nói:

-Lục Minh Vũ! Ngươi đừng nói khoác định lấy sức một người giết hết bọn ta. Bây giờ ta sắp động thủ đây!

Lão còn cách Lục Minh Vũ hơn một trượng mà đã thủ thế, tựa hồ muốn động thủ lập tức, dù cho Phong Càn chưa bị Λ Liệt kiểm chế lão cũng không muốn nhúng tay vào lập tức.

Cao Thanh Vân thở phào một cái nghĩ bụng: “Lão không động thủ một cách lỗ mãng thì không đến nỗi bức bách người Cực Lạc giáo phải ra tay. Đây là vấn đề nan giải của bên ta: Nếu bức Lục Minh Vũ một cách quá gấp rút là hấn thúc giục những đệ tử của các phái lớn biến thành giáo đồ Cực Lạc giáo mặt chống đối. Bữa nay mà không giết được Lục Minh Vũ thì kết quả sẽ ra sao?”

Y đảo mắt nhìn ra thấy Âu Dương Tinh vẫn ở trong tay Hứa Thái Bình không nhúc nhích được. Trên cổ nàng vẫn kề một thanh đao, bất cứ lúc nào cổ họng cũng có thể bay đi chơi.

Giả tử Phong Càn thoát khỏi sự uy hiếp dưới mũi dao của A Liệt thì cái mạng của Âu Dương Tinh cũng đủ khiến cho mọi người phải tự động nhượng bộ để chúng đi.

Lục Minh Vũ và Huỳnh Tam Độc còn đang tỷ đấu nội lực nên Vu Nhất Đơn nói gì họ cũng mặc kệ.

Tình hình phức tạp biến ảo vô cùng này khiến cho quần hào hiện diện tại trường đều là những tay từng trải rất nhiều mà cũng không sao đoán được cục diện sẽ đưa tới đâu.

Cây cương trượng trong tay Huỳnh Tam Độc lại xiên đi thêm tí nữa, xem chừng thất bại tới nơi.

Bỗng thấy cây đoản câu ở trong tay Huỳnh Tam Độc yếu quá sức phải đưa sang bên cây phương trượng ở tay mặt. Không nói cũng biết hấn muốn chập câu vào trượng để hai tay cùng phát lực.

Vietkiem.com